

[Tinning]

tion er garanti for, at der heller ikke vil ske afvisning til Grækenland.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, det er væsentligt, at vi fastholder, hvad det er, der er tale om ved den såkaldte afvisning ved grænsen. Er det, at man går ind i en individuel afprøvning af den enkelte, eller er der udelukkende tale om en afvisning af én, som befinder sig i en faktisk tryghedssituation?

Det er nu det sidste, der er tale om. Jeg synes, det er det, der er afgørende at fastholde, når vi prøver på at konstruere tænkelige og utænkelige eksempler på, hvordan og hvorledes det vil kunne gå. Det er det, der er det overordnede. Det er derfor, vi skal have lovændringen, for at vi ikke får den situation, at man bryder op, når man er i en tryghedssituation, og så søger til Danmark.

Vil man være med til at give mulighed for afvisning i de tilfælde? Det vil vi gerne medvirke til.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Vi nærmer os meget stærkt afslutningen af de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det er ikke rart at være homoseksuel i Grækenland, sagde hr. Tinning. Nej, der er mange steder, hvor det er meget ubehageligt at være homoseksuel. Det har det også været her indtil for nylig, og det er i og for sig stadig væk noget ubehageligt, vil mange sikkert mene. Men hvis det skal være asylgrund – og det må jo være det, der lå i hr. Tinnings udtalelser – så er det klart, at vi har en helt anden situation end den, vi har forestillet os. Hvis det skal være en grund til at sige, at Grækenland eller USA ikke er trygge lande, at man ikke dér lever i en faktisk tryghedssituation, så dertil kan man ikke afvise, og en lang række andre lande kunne vi også nævne, så er vi simpelt hen uenige.

Så vil jeg til hr. Bernhard Baunsgaard sige, at jeg ikke her har givet udtryk for, at det, ethvert land kan forstå ved en de facto-flytning, er en person, der har ret til at få sin asylbehandling gennemført i Danmark. Det

har jeg ikke sagt. Det er som sædvanlig, skal vi sige det lidt pænt, en meget forkert, en åbenbart forkert fortolkning af det, jeg har sagt flere gange i dag.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Bjørn Elmquist har ordet for en kort bemærkning, og derefter går vi tilbage til ordførerrækkefølgen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Min eneste korte bemærkning i dag skal være den, at jeg hermed synes, at vi genoplivere debatten fra i går, som også var meget, meget lang, og kommer ind i diskussionen om prioritering af nød, og hvordan vi løser nød forskellige steder.

Hvis hr. Tinning også vil ind på at modtage asylansøgere fra lande, som ligesom Danmark har accepteret den individuelle klageadgang under Den Europæiske Menneskerettighedsdeklaration, hvorefter de kan indbringe de sager, de er kommet i klemme i, for Den Europæiske Menneskerettighedskommission og -domstol i Strasbourg, så er vi virkelig derhænde, at det er en umulig opgave for Danmark alene at løse.

Om der skal udvises homoseksuelle og lesbiske fra Danmark, når de søger asyl, må da afhænge af, hvilket system de bliver sendt tilbage til. Hvis der er tale om at komme tilbage til et arabisk land, hvor man risikerer lemlæstelse f.eks., så er jeg sikker på, at de ikke vil blive udvist fra Danmark, men det må som sagt være en styringsopgave og en prioriteringsopgave.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at sige, at Fremskridtspartiet naturligvis stemmer imod det radikale ændringsforslag, men stemmer for lovforslaget som helhed.

De medlemmer, der fortsat ikke kan forstå, at det er nødvendigt, at der sættes en effektiv bremse for masseinvasionen fra den tredje verden, forstår nok heller ikke, hvilke uoverskuelige konsekvenser deres holdning kan få for det danske samfund. For nylig kunne Amager Posten bringe nogle artige afsløringer om de personer, der er lukket ind i tossegode Danmark, og så sent som i går fulgte Jyllands-Posten op med en historie om